

Vis de strop

MarianP

Vis de strop

Stai cu brațele întinse și cu palmele spre cer.
De sub diadema Ursei cad prin gene de lumină
Ploile cu miriade de scânteii din bolta plină,
Nenăscuții muguri vii din stelele semincer.

Fac popas pe norii sferici și cu alintări de Soare
Bat în zidul ceții sure vrând să intre în castel;
Vântul cosmic se înfoaie cu tărie de oțel
Și difuz, calmat de îngeri, le purifică-ntr-o boare.

Ca parașutați pe frunze, stropii apei de-nceput
Se desprind din ramul clipei cu sclipiri acvamarin;
Pleacă-n jos cu vis de rouă într-un dans diamantin,
Spre îmbrățișarea pietrei, spre hercinicul din lut.

Mai întâi adapă pomii și cu sacrul dor de munte,
Se unesc în pulberi fine de cristale cu rumoare;
Dau de știre curcubeu cu iluzii de culoare,
Și pornesc, soldați de apă, praful ruginiu să-nfrunte.

Se rostogolesc psalmodic, adunându-se-n aorte.
Din elitrele lichide bat spre-un luminiș acvatic,
Poartă-n sinele osmotoc primul gând, darul hieratic
Al Incepției Divine, din alchimice retorte.

Căutându-se prin valuri, cu pași mici, ca de furnică
Lasă-n urma picăturii germenii ce sorb lumină,
Este rostul primăverii prin a cerului retină
Să-nfierbânte cu speranțe, viața, cât ar fi de mică.

Stai întins pe verticală, ochii tăi sunt vis de strop
Și în palma ta coboară licurici de apă vie;
Strânge-n pumn buchetul vieții, apa care-ți este ție
Amintirea nemuririi înviind după potop.

19.02.2016